

Toivon valo pimeydessä

Kulunut kevät on ollut historiallisen järkytyksen aikaa. Venäjän aloittama laajamittainen sota Ukrainassa 24. helmikuuta on mullistanut totuttua maailmanjärjestystä. Viimeaikaiset tapahtumat ovat saaneet suomalaiset ja koko Euroopan kysymään kysymyksiä turvasta.

Sotatoimet Euroopassa luovat jännitteen käsillä olevaan vuodenaikaan. Luonnon uuden heräämisen ja kasvun aikana katselemme uutiskuvia hävityksen voimista: tykistökeskitysten tuhoista kaupungeissa ja panssarivaunuista mutaisilla viljapelloilla. Kuitenkin kevään auringonsäteet kajastavat jo noissakin kuvissa.

Tämä kaksijakoisuus on pysäyttävää ja samalla siinä on jotakin kristitylle tuttua. Elämme Jumalan maailmassa, joka muistuttaa meitä Jumalan hyvydestä ja olemassaolon ihmeestä. Samalla tunnemme maailman ja itsemme karkean epätäydellisyyden. Olemme tässä maailmassa onnettomuuksien armoilla, ja yksi suurimmista onnettomuuksista on ihmisen taipumus itsekkyyteen, pahimmillaan seurauksista välittämättä. Sodat ovat opettaneet meille myös ihmisen äärimmäisestä raakuudesta toisia kohtaan. Toisaalta meillä on historiallinen todistus lukuisten ihmisten poikkeuksellisesta epätsekkydestä kauheuksien keskellä.

Tämän vuoden pääsiäisevankeliumi on Luukkaan evankeliumista. Jeesusta seuranneet naiset ovat menossa aamuvarhaisella Jeesuksen haudalle, kun he havaitsivat, että haudan kivi on vieritetty pois. He löytävät tyhjän haudan. Hämmennys valtaa heidät. Yhtäkkiä heidän edessään seisoo kaksi miestä, Jumalan enkeliä. Näiden sanoma on: "Miksi etsitte elävää kuolleiden joukosta? Ei hän ole täällä, hän on noussut ylös kuolleista." (Luuk. 24: 5-6) Naisten murskattuun maailmaan murtautuu yllättäen toivo.

Eräs vaikuttava, taiteellinen kuvaus näiden naisten lohduttomista tunnelmista ennen pääsiäisaamua on Jaakko Löytyn laulu Toisen päivän iltana.

Pitkin pimeitä polkuja kulkea saan, / enkä matkani määrää mä tiedä. / Mua varjojen vallat käy valloittamaan / minut mennessään tahtovat viedä.

Kuitenkin laulu muistuttaa kauniisti surussa ja pimeydessä elävää ylösnousemuksen todellisuudesta:

Kuka lohduttais murheista mieltä? / Lohduttais sanoen: / Miksi etsit sä elämää sieltä, / joukosta kuolleitten.

Hauta ei ole elämän lopullinen päämäärä. Kuolema ei lausu viimeistä sanaa. Ylösnousseen Kristuksen seurakunta on kutsuttu elämään todeksi Kristuksen voittoa kuoleman valloista. Tämä sanoma rohkaiskoon meitä toivoon ja kristilliseen rakkauteen myös tämän kevään 2022 tapahtumien virrassa.

Pääsiäisen alla 2022

Jukka Keskitalo
Oulun hiippakunnan piispa